

KAIP SUPRANTI SAKINĮ „KULTŪRA SKLEIDŽIASI PER KŪRYBĄ IR TARNAVIMĄ BENDRUOMENEI“?

Renata Sliesoraitytė, 10 klasė

Mokytoja Angelė Burokienė, Švenčionių Zigmo Žemaičio gimnazija

Gyveno kartą mergaitė. Toji mergaitė gyveno mažame kaimelyje, šalia miško, dideliame dviaukščiame name. Ankstyvoje vaikystėje ji neturėjo draugų-vaikų, geriausi jos draugai buvo seneliai, tėvai ir visi jos tvarto gyvūnai (išskyrus gaidį, kuris nuolat stengėsi ją užpulti). Atrodo, niekuo nesiskirianti nuo kitų šeima, tačiau ši buvo kitokia - visi tuose namuose kalbėjo tik tarmiškai ir niekaip kitaip. Kai mergaitė paaugo, šeima pamanė, kad į darželį leisti jos nėra reikalo, nes namuose yra seneliai ir jie gali ją prižiūrėti. Laikas bėgo, o maža mergytė augo, nemokėdama kalbėti taip, kaip kalba visi kiti „normalūs“ žmonės. Vasarą, prieš einant į mokyklą, visi šeimos nariai pradėjo graužtis, kad mergaitė mokykloje liks be draugų, nes ji nemoka kalbėti kaip visi, manė, kad bus atskirta, nes bijos bendrauti su kitais vaikais.

Ir štai atėjo ta diena, kai mergaitė pradėjo eiti į mokyklą. Viskas jai buvo nauja, netikėta, ir jos šeimos baimė buvo išsisklaidė, jos kalba nepakenkė jai susirasti draugų. Nors bendraklasiai jos nesuprato, laikui bėgant jie prisitaikė. Mergaitė bendraudama su kitais išmoko kalbėti kaip kiti, o jos bendraklasių ir draugų kalboje retkarčiais pasigirdavo vienas kitas tarmiškas žodis. Mergaitės seneliui, kuris buvo labai užsispyręs, nepatiko, kad ji kalba kaip kiti. Vos tik išgirdavo mergaitę namuose kalbant ne tarmiškai, tuoj pat pradėdavo bartis. Vienąsyk mėgino ją su botagu išvaryti iš namų, kai ji pasakė netarmišką žodį, kurio jis nesuprato, tačiau negalvokite nieko blogo, ne iš pykčio, tokie buvo anūkės ir senelio santykiai.

Tačiau tai nėra istorijos pabaiga, tai tik pradžia. Jos pradinių klasių mokytoja pastebėjo, kad mergaitės „trūkumas“ yra ne kas kita, kaip jos didžiausias privalumas. Visai netikėtai pasirodė pasiūlymas dalyvauti konkurse, kuriame visi kalba ar dainuoja tarmiškai. Besiruošiant šiam konkursui atsiskleidė kiti mergaitės talentai. Ji ne tik laisvai kalba tarmiškai, tačiau ir turi gerą atmintį bei yra drąsi. Komisija tai pastebėjo, bet iki pergalės jai trūko šiek tiek patirties. Tai jos nepalaužė ir ji toliau nenuleido rankų, treniravosi deklamuodama eilėraščius, pasakodama istorijas bendraklasiams ir štai atėjo laikas, kai konkurse dalyvauti reikėjo darsyk. Norit tikėkite tuo, norit ne, bet jai pavyko! Konkurso atrankoje mergaitę pastebėjo daug metų gyvuojančios kapelos vadovas ir pakvietė ją prisijungti prie kapelos kaip pasakorei. Žinoma, ji sutiko. Atėjo pirmojo koncerto diena, tačiau mergaitė nejautė nė lašelio baimės ar jaudulio. Štai ir pirmasis nusilenkimas, pirmieji plojimai, laimė, kad jai pavyko. Laikas bėgo, mergaitė augo, jos mąstymas keitėsi, tačiau tai nepakeitė jos noro būti scenoje ir toliau. Nors jai būnant dar mažytei koncertai reikšdavo tik tautinių drabužių dėvėjimą, padėkų ir dovanų gavimą, laikui bėgant visa tai įgavo didesnę prasmę. Keičiantis jos vidui ir išorei, ji suprato, kad pasirodymai jai suteikdavo laimę ne todėl, kad gaudavo dovanų, o todėl, kad po kiekvieno pasirodymo ji girdėdavo žmonių aplodismentus, matydavo laimę ir džiaugsmą jų akyse, girdėdavo prisiminimus, kuriuos savo pasakojimais atgaivino. Ji pajuto, kad jos veikla nėra bevertė, nes taip ji kažką duoda kitiems bei pasiima iš kitų pozityvą, kuris padeda tobulėti ir skleisti daugiau laimės aplinkiniams. Po renginių ir atsidavimo bendruomenei jai kildavo daugybė naujų idėjų savo naujiems pasakojimams. Bendravimas su žmonėmis leisdavo jai atsipalaiduoti ir išsivalyti negatyvias mintis.

Taigi mergaitės istorija patvirtina faktą, kad kultūra skleidžiasi per kūrybą ir tarnavimą bendruomenei. Kurdamas žmogus gali padaryti pasaulį geresnį, nes kūryba žmogui padeda išreikšti emocijas bei dalintis grožiu su pasauliu. Kūryba leidžia žmogui išsivalyti nuo viduje tūnančių blogų minčių ir teikia laimę.